ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Ιανουαρίου 1993 *

Στην υπόθεση C-25/92,

Hans-Joachim Miethke, διαχειριστής εταιριών, κάτοικος Chemnitzer Strasse 211, D-O-1144 Βερολίνο-Kaulsdorf 1, εκπροσωπούμενος από τον Frank Montag, δικηγόρο Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Campinos, jurisconsultus, επικουρούμενο από τον Johann Schoo, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο τον έλεγχο των εντολών των Γερμανών βουλευτών κατόπιν της πραγματοποιήσεως της γερμανικής ενώσεως στις 3 Οκτωβρίου 1990,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και J. L. Murray, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Díez de Velasco, P. J. G. Kapteyn και D. A. O. Edward, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: W. Van Gerven
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Ιανουαρίου 1992, ο Hans-Joachim Miethke, Γερμανός υπήκοος, άσκησε προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως που του κοινοποιήθηκε στις 20 Νοεμβρίου 1991 και με την οποία το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απέρριψε την αμφισβήτησή του της 19ης Οκτωβρίου 1990, ως προς τη διατήρηση του κύρους, πέραν της 3ης Οκτωβρίου 1990, των εντολών των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που είχαν εκλεγεί, στις 18 Ιουνίου 1989, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

2 Με την προαναφερθείσα αμφισβήτησή του της 19ης Οκτωβρίου 1990, υπό τον τίτλο «Αμφισβήτηση των εκλογών της 18ης Ιουνίου 1989 για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, λόγω της μη ισχύος των εντολών των Γερμανών βουλευτών μετά την πραγματοποίηση της γερμανικής ενώσεως, που επήλθε στις 3 Οκτωβρίου 1990», ο προσφεύγων ζήτησε από το Κοινοβούλιο να λάβει απόφαση έχουσα ως εξής:

«1) Οι εντολές των Γερμανών βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που εξελέγησαν στις 18 Ιουνίου 1989 δεν έχουν πλέον ισχύ από τις 3 Οκτωβρίου 1990, ημέρα της γερμανικής ενοποιήσεως, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της καθολικότητας της ψηφοφορίας, διότι οι εν λόγω βουλευτές δεν αντιπροσωπεύουν πλέον το σύνολο του γερμανικού πληθυσμού. Ο Πρόεδρος του Bundestag καλείται να δώσει στον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τον αριθμό και το όνομα 81 σημερινών βουλευτών που μπορούν να θεωρηθούν ως νόμιμοι, μετά τις 3 Οκτωβρίου 1990, από τους εκλογείς οι οποίοι κατά τις εκλογές της 18ης Ιουνίου 1989,

α) κλήθηκαν να δώσουν την προσωπική τους ψήφο

ή

β) αντιπροσωπεύονταν από τη Βουλή του Βερολίνου.

2) Οι εντολές των βουλευτών που αντιπροσωπεύουν τον πληθυσμό του Land του Βερολίνου δεν έχουν πλέον ισχύ μετά τις 3 Οκτωβρίου 1990, ημέρα της αναστολής των δικαιωμάτων των συμμάχων, διότι παραβιάζουν την αρχή της άμεσης ψηφοφορίας.

3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας καλείται να υποδείξει αμελλητί βουλευτές για να καταλάβουν τις εν λόγω έδρες, και αυτό με καθολική άμεση ψηφοφορία σε ημερομηνία καθοριστέα σύμφωνα με το άρθρο 13 της πράξεως της 20ής Σεπτεμβρίου 1976 περί της εκλογής των αντιπροσώπων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με άμεση και καθολική ψηφοφορία.»

3 Μετά την αμφισβήτηση της 19ης Οκτωβρίου 1990, ο προσφεύγων, με αμφισβήτηση της 21ης Οκτωβρίου 1990, ζήτησε από το Bundestag να ελέγξει τα αποτελέσματα των εκλογών για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο της 18ης Ιουνίου 1989, κατόπιν της πραγματοποιήσεως της γερμανικής ενοποιήσεως. Κατά τον προσφεύγοντα, η εφαρμογή των αρχών της καθολικότητας και της ισότητας της άμεσης ψηφοφορίας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι 20 έδρες επί συνόλου 81 πρέπει να περιέλθουν στον πληθυσμό της πρώην Ανατολικής Γερμανίας και του Βερολίνου. Αυτό σημαίνει ότι 20 ευρωβουλευτές που εξελέγησαν στις 18 Ιουνίου 1989 δεν διαθέτουν πλέον επαρκή αντιπροσωπευτικότητα.

4 Με απόφαση της 31ης Οκτωβρίου 1990, το Bundestag απέρριψε την αμφισβήτηση ως απαράδεκτη με την αιτιολογία ότι υποβλήθηκε εκπρόθεσμα, ήτοι μετά την εκπνοή της μηνιαίας προθεσμίας που προβλέπει ο σχετικός εθνικός νόμος και η οποία άρχισε να τρέχει από τις 15 Ιουλίου 1989, ημέρα της επίσημης δημοσιεύσεως του αποτελέσματος των εκλογών στο Bundesanzeiger.

5 Η προσφυγή ενώπιον του Bundesverfassungsgericht, η οποία αποσκοπούσε στον έλεγχο του αποτελέσματος των εκλογών, απορρίφθηκε από το εν λόγω δικαιοδοτικό όργανο με απόφαση της 10ης Απριλίου 1991, με τις αιτιολογίες που αναφέρει ο εισηγητής δικαστής του στο έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 1990, με το οποίο ο τελευταίος καταλήγει στο ακόλουθο συμπέρασμα: «Φαίνεται ότι διαμαρτύρεσθε αποκλειστικά για το γεγονός ότι, με την ευκαιρία της ενοποιήσεως της Γερμανίας, δεν θεσπίστηκε καμία διάταξη για να εξασφαλίσει την αναγκαία αντιπροσώπευση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ανύπαρκτη, κατά τη γνώμη σας, στην παρούσα κοινοβουλευτική περίοδο, των κατοικούντων στα νέα Länder Γερμανών. Το ζήτημα εάν είναι απαραίτητες οι διατάξεις για την έλλειψη των οποίων εκφράζετε τη λύπη σας δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο διαδικασίας ελέγχου των εντολών.»

6 Στις 18 Σεπτεμβρίου 1991, ο πληρεξούσιος του προσφεύγοντος ζήτησε από τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να αποφανθεί επί της αμφισβητήσεώς του της 19ης Οκτωβρίου 1990. Με έγγραφο της 20ής Νοεμβρίου 1991, ο τελευταίος πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι η επιτροπή του κανονισμού για τον έλεγχο των εντολών και των ασυλιών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αμφισβήτηση έπρεπε να απορριφθεί. Κατά το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου, η επιτροπή βασίστηκε, συναφώς, στο άρθρο 7, παράγραφος 2, της πράξεως περί της εκλογής των αντιπροσώπων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με άμεση και καθολική ψηφοφορία (1976, L 278, σ. 5, στο εξής: πράξη), που ορίζει ότι, μέχρι της θέσεως σε ισχύ ομοιόμορφης εκλογικής διαδικασίας και με την επιφύλαξη των λοιπών διατάξεων της παρούσας πράξεως, η εκλογική διαδικασία διέπεται, εντός κάθε κράτους μέλους, από τις εθνικές διατάξεις.

7 Μετά τη λήψη του εν λόγω εγγράφου, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Στην προσφυγή του, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, με την πραγματοποίηση της γερμανικής ενοποιήσεως στις 3 Οκτωβρίου 1990, ο αριθμός των Γερμανών υπηκόων που αποτελούν τμήμα της Κοινότητας αυξήθηκε κατά 16 περίπου εκατομμύρια. Δεδομένου, αφενός, ότι οι εν λόγω υπήκοοι δεν μπόρεσαν να λάβουν μέρος στις εκλογές του Ιουνίου 1989 και ότι, αφετέρου, ο αριθμός των ευρωβουλευτών που διαθέτει η Γερμανία δεν τροποποιήθηκε ώστε να ληφθεί υπόψη η εν λόγω αύξηση του πληθυσμού, η αντιπροσώπευση του συνόλου του γερμανικού λαού μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο με νέα κατανομή των βουλευτικών εδρών για το σύνολο της Γερμανίας.

8 Το Κοινοβούλιο, με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Φεβρουαρίου 1992, πρότεινε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Προς στήριξη της εν λόγω ενστάσεως, ισχυρίζεται, πρώτον, ότι σε περίπτωση που η προσφυγή θεωρηθεί ως αμφισβήτηση των εκλογών του Κοινοβουλίου της 18ης Ιουνίου 1989, θα ήταν απαράδεκτη, διότι το εν λόγω θεσμικό όργανο ήταν αναρμόδιο να εξετάσει τα εγερθέντα ζητήματα, τα οποία, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, της πράξεως, ανήκουν αποκλειστικά στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών. Δεύτερον, σε περίπτωση που η προσφυγή θα έπρεπε να αναλυθεί ως πρόσκληση προς ενέργεια, απευθυνομένη προς τον νομοθέτη, θα ήταν απαράδεκτη λόγω της ελλείψεως νομιμοποιήσεως του προσφεύγοντος.

9 Έχοντας υπόψη τα στοιχεία της υπό κρίση υποθέσεως, το Δικαστήριο αποφάσισε, δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής με διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

10 Τονίζεται, πρώτον, ότι παν έγγραφο κοινοτικού θεσμικού οργάνου, αποστελλόμενο σε απάντηση αιτήματος διατυπωθέντος από τον αποδέκτη δεν συνιστά απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, παρέχουσα στον αποδέκτη το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως.

11 Διαπιστώνεται, δεύτερον, ότι με την αποκαλουμένη «αμφισβήτηση των εκλογών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 18ης Ιουνίου 1989», που ο προσφεύγων απηύθυνε στο Κοινοβούλιο, δεν αμφισβήτησε ούτε την κανονικότητα της εξελίξεως της σχετικής με τις εν λόγω εκλογές διαδικασίας, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, ούτε τα αποτελέσματα αυτών των εκλογών, όπως τότε ανακοινώθηκαν. Η εν λόγω φερομένη αμφισβήτηση δεν προέβαλε ούτε ζήτημα ασυμβιβάστου κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου 6 της πράξεως.

12 Παρατηρείται, τρίτον, ότι η γερμανική ενοποίηση, πραγματοποιηθείσα τον Οκτώβριο 1990, επήλθε μετά την παρέλευση έτους και πλέον από τη διεξαγωγή των αμφισβητουμένων εκλογών και ανεξάρτητα από αυτές.

13 Στην πραγματικότητα, ο προσφεύγων ζήτησε από το Κοινοβούλιο να δηλώσει ότι οι εντολές των Γερμανών βουλευτών, των οποίων το κύρος ήταν δεδομένο κατόπιν των εκλογών του Ιουνίου 1989, είχαν απολέσει το κύρος τους λόγω της πραγματοποιηθείσας τον Οκτώβριο 1990 γερμανικής ενοποιήσεως. Ο προσφεύγων ζητούσε, επομένως, με την αίτησή του να διαπιστωθεί η έλλειψη κύρους, κατόπιν της γερμανικής ενοποιήσεως, της εντολής ορισμένων από τους εν λόγω αντιπροσώπους.

14 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, όπως η πράξη διευκρινίζει με το άρθρο 3, «οι αντιπρόσωποι εκλέγονται για περίοδο πέντε ετών». Η εν λόγω πενταετής περίοδος μπορεί να επιβραχυνθεί λόγω γεγονότος συνεπαγομένου τη χηρεία έδρας σύμφωνα με το άρθρο 12, και ιδίως στην περίπτωση του άρθρου 6, παράγραφος 3, της πράξεως, που αφορά την επέλευση ασυμβιβάστου προς την ιδιότητα του αντιπροσώπου στο Κοινοβούλιο.

15 Αντιθέτως, κανένα κείμενο δεν προβλέπει τη δυνατότητα του Κοινοβουλίου να κηρύξει άκυρες τις εντολές των μελών του λόγω μεταγενεστέρου και ανεξαρτήτου των εκλογών συμβάντος, το οποίο δεν συνεπάγεται κανένα ασυμβίβαστο των μελών του προς την ιδιότητα του αντιπροσώπου στο Κοινοβούλιο.

16 Το Κοινοβούλιο δεν ήταν, επομένως, σε θέση να δώσει συνέχεια στο αίτημα που του υπέβαλε ο προσφεύγων. Το γεγονός ότι, από αβροφροσύνη, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου πληροφόρησε σχετικώς τον προσφεύγοντα δεν μπορεί να εξομοιωθεί με απόφαση της οποίας είναι αποδέκτης, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Το εν λόγω έγγραφο δεν μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ως πράξη παρέχουσα στον προσφεύγοντα το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως.

17 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, παρέλκει δε η εξέταση των προβληθέντων από το Κοινοβούλιο λοιπών ισχυρισμών.

Επί των δικαστικών εξόδων

18 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 27 Ιανουαρίου 1993.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due